

Szlaki nadziei. Odyseja wolności

<https://szlakinadziei.ipn.gov.pl/sn/wystawy/postacie/96645,Stanislaw-Ostrowski-1892-1982.html>
25.04.2024, 17:04

Stanisław Ostrowski (1892-1982)

Trzeci Prezydent RP na Uchodźstwie, ostatni polski prezydent Lwowa, żołnierz Legionów i oficer Polskich Sił Zbrojnych

Urodził się 29 października 1892 r. we Lwowie. Tam ukończył gimnazjum i w 1912 r. rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Lwowskiego. Działał w Organizacji Młodzieży Narodowej, Związku Walki Czynnej i Związku Strzeleckim (posługiwał się pseudonimem „Korczak”).

Po wybuchu I wojny światowej wstąpił do Legionów Polskich. Służył w I Brygadzie oraz w Departamencie Wojskowym Naczelnego Komitetu Narodowego, a następnie pełnił obowiązki lekarza w Kancelarii Lekarskiej w stacji Zbornej Legionów w Wiedniu, Przemyślu i Lwowie. W lutym 1918 r., został internowany przez Austriaków po bitwie pod Rarańczą.

W październiku 1918 r. brał udział w obronie Lwowa w stopniu chorążego, m. in. udzielając pomocy rannym w szpitalu na Politechnice. Po wojnie kontynuował studia medyczne; w czerwcu 1919 r. uzyskał tytuł naukowy doktora medycyny. Podczas wojny polsko-sowieckiej był naczelnym lekarzem w Dywizji Litewsko-Białoruskiej oraz w 24 pułku piechoty Armii Ochotniczej.

W 1922 r. został zweryfikowany w stopniu kapitana ze starszeństwem z dnia 1 czerwca 1919 r. i przeniesiony do rezerwy. Podjął pracę jako starszy asystent w klinice dermatologii Uniwersytetu Warszawskiego, a następnie - od maja 1925 do 30 listopada 1927 - pracował jako starszy asystent kliniki dermatologicznej Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Od 1928 r. był ordynatorem Państwowego Szpitala Powszechnego we Lwowie. W 1930 r. uzyskał habilitację, a w 1931 r. został docentem dermatologii UJK.

Od 1930 r. do 1939 r. był posłem na Sejm RP z list BBWR. W 1934 r. został wiceprezydentem, a od maja 1936 r. prezydentem Lwowa.

Po agresji ZSRS na Polskę i zajęciu Lwowa przez Armię Czerwoną został aresztowany przez NKWD w swoim gabinecie i osadzony w więzieniu, najpierw we Lwowie, następnie w Moskwie. Jako element społecznie niebezpieczny został w maju

1941 r. skazany na karę ośmiu lat obozu pracy przymusowej. Karę odbywał w obozie w Krasnojarsku, pracując jako drwal, a następnie, już jako lekarz, w łagrze Czyta.

Wolność odzyskał w listopadzie 1941 r. w wyniku „amnestii” ogłoszonej po zawarciu układu Sikorski-Majski. 19 grudnia 1941 r. zgłosił się do formowanej w Buzułuku armii polskiej w ZSRS, w której podjął pracę w służbie zdrowia. Wraz z Armią Andersa ewakuował się z ZSRS, przechodząc szlak przez Bliski Wschód do Włoch. Jako oficer Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie pracował w szpitalach wojskowych podczas kampanii włoskiej.

Po zakończeniu wojny wyjechał do Wielkiej Brytanii i w Polskim Korpusie Przysposobienia i Rozmieszczenia. Po demobilizacji, do 1955 r. pracował jako lekarz i ordynator oddziału dermatologicznego Szpitala w Penley.

Urząd Prezydenta RP na Uchodźstwie objął 9 kwietnia 1972 r., dwa dni po śmierci Augusta Zaleskiego, Po upływie siedmioletniej kadencji, 8 kwietnia 1979 r. przekazał urząd Edwardowi Raczyńskiemu.

Zmarł 22 listopada 1982 r. w Londynie. Pierwotnie został pochowany 4 grudnia 1982 r. na Cmentarzu Lotników i Spadochroniarzy Polskich w Newark. 12 listopada 2022 r. jego szczątki zostały sprowadzone do Polski i po uroczystym nabożeństwie żałobnym złożone w Mauzoleum Prezydentów RP na Uchodźstwie w Świątyni Opatrzności Bożej w Warszawie.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Stanisław Ostrowski